Bill to Amend the Penal Code (Section 363 and 364 - Chapter 19) issued on 13 February 2024

Statement by members of civil society

We the undersigned individuals from civil society, including women's rights activists, scholars and professionals, who have worked extensively on violence against women and girls from the 1990s to date, voice our strong opposition to the proposed amendments to the law on rape and sexual offences in the Penal Code (as amended extensively in 1995). We call for the immediate withdrawal of the proposed Bill.

The Bill must be withdrawn for the following reasons:

1. The complete misunderstanding and misinterpretation of the principle of "consent'' of an underage girl, who is considered by the criminal law of our country, to be lacking in capacity to consent to sex.

   The Penal Code as amended in 1995 gives the age of 16 years as the age threshold of capacity of a minor under 18 years to give consent to sex. The offence of "Statutory Rape" is defined in most legal systems as the criminal offence of having sex with an underage minor girl, who has no capacity to consent because she is BELOW that defined age threshold. This Bill is wrong therefore to propose a policy change that suggests that a girl under that age can "consent" to sex with an ADULT male under the age that the Bill specifies arbitrarily as 22. The Bill is also wrong to LOWER the age of capacity to consent to sex from 16 years to 14 years.

   We do not know how this policy was formulated, and it clearly ignores current realities in Sri Lanka on the high incidence of sexual abuse of minor children including girls, and the abysmal failures in law enforcement. This has in fact created a culture of impunity and even legitimacy for child sexual abuse. The age threshold of 16 years for sexual consent by a minor, was accepted in the 1995 amendments, because it conforms with an age at which a minor under 18 years acquires capacity for other acts such as release from parental custody, capacity to give consent to medical treatment, and now, to be legally employed. This age has been considered relevant in legal and medical scholarship. 16 years as an appropriate age for sex with consent has been recognised globally including in many countries in Africa and Asia.

   Laws on statutory rape of girls (i.e sex with underage girls) have been introduced in many jurisdictions to protect them from sexual abuse and exploitation. Such abuse has serious impacts on their health, including reproductive rights and health, and general development. There is the risk of school drop outs due to teenage pregnancy and the risk of contracting STDs including HIV.

   We all know that child sexual abuse is rife in this country. It is reprehensible that this Bill is being presented as an amendment to the Penal Code at this time, when the challenge is to strengthen enforcement of the existing law, and protect children from sexual abuse

and exploitation. The manner in which impunity for such abuse is being encouraged by lowering the age of consent of girls to 14 years, and then providing for suspended sentences for male perpetrators under 22, clearly points to a growing practice of ad hoc policy formulation according to agendas. What we need is coherent consistent law and policy reform that can address and impact usefully and resolve problems relating to violence against women and girls.

2. This Bill clearly contradicts the national policy of protecting the human rights of women and girls through the much-publicized proposed Gender Empowerment Bill and the National Policy on Women. Sri Lanka has obligations under international law, to uphold women's and children's rights, and conform to the women's rights convention (CEDAW) and the child rights convention (CRC). The government of Sri Lanka will have to report to the monitoring committee of CEDAW and is currently preparing its next report. How will the government of Sri Lanka explain this extraordinary change of policy and law reform that violates commitments under that Convention and CRC?

3. The Bill proposes to amend Section 363, which currently covers rape of women and girls, to include male rape. When the Penal Code was amended in 1995, the offence of rape as a sexual offence perpetrated in a specific manner by a man against a woman or girl child was retained with some modifications. The offence of male rape was included in a gender-neutral offence of "Grave Sexual Abuse" that covered all OTHER acts of sexual violence against men and women, girls and boys.

We recognize that male rape can be a distinct offence within the present law in the Penal Code. However, the proposed amendment creates ambiguity that negatively impacts on the provisions of the current Section 363 of the Penal Code, which applies strictly to women. In order to maintain the specificity of the law on a crime experienced by women in a manner different to men, we must retain the current section 363.

We demand the withdrawal of this hasty, ad hoc and deplorable Bill, which changes the law and policy on sexual offences.

We also demand a transparent and consultative process of policy formulation and law reform, with the participation of diverse and relevant professionals including in medicine and law. Civil society organisations and service providers working in this area must also be consulted. We call for an evidence based and consistent approach in this very significant area of violence against women, child abuse and sexual violence.

13 பிப்ரவரி 2024 அன்று வெளியிடப்பட்ட தண்டனைச் சட்டக் கோவை (பிரிவு 363 மற்றும் 364 - அத்தியாயம் 19) இனைத் திருத்துவதற்கான சட்ட மசோதா

<u>சிவில் சமூக அங்கத்தவர்களின் அறிக்கை</u>

1990 களில் இருந்து இன்றுவரை பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளுக்கு எதிரான வன்முறை தொடர்பாக, விரிவாகப் பணியாற்றியுள்ள பால்நிலை தொடர்பான செயற்பாட்டாளர்கள், புலமையாளர்கள் மற்றும் தொழில் வல்லுநர்கள் உட்பட, சிவில் சமூகத்தைச் சேர்ந்த கீழே கையொப்பமிட்டுள்ள நபர்களாகிய நாங்கள், பாலியல் பலாத்காரம் மற்றும் பாலியல் குற்றங்கள் தொடர்பான (1995 இல் விரிவாகத் திருத்தப்பட்ட) சட்டத்தில் முன்மொழியப்பட்டுள்ள திருத்தங்களுக்கு எதிராக எங்கள் வலுவான எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறோம். முன்மொழியப்பட்ட மசோதாவை உடனடியாகத் திரும்பப் பெற வேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுக்கிறோம்.

பின்வரும் காரணங்களுக்காக மசோதா திரும்பப் பெறப்பட வேண்டும்:

1. நமது நாட்டின் குற்றவியல் சட்டத்தால், பாலியலுறவுக்கு சம்மதம் அளிக்கக் கூடிய தகைமை இல்லாததாகக் கருதப்படுகின்ற வயது குறைந்ததொரு சிறுமியினது "சம்மதம்" என்ற கோட்பாட்டின், முற்றிலும் தவறான புரிதல் மற்றும் தவறான விளக்கம்.

   1995 இல் திருத்தப்பட்ட தண்டனைச் சட்டக் கோவை, 18 என்ற முதிர்ச்சி வயதை அடையாத ஒரு பிள்ளைக்கு பாலியலுறவை வைத்துக் கொள்வதற்கு சம்மதம் அளிக்கும் தகைமை, வயது 16 எனக் குறிப்பிடுகிறது. "நியதிச் சட்ட பாலியல் பலாத்காரம்" என்ற குற்றமானது, வரையறுக்கப்பட்ட வயது வரம்புக்குக் கீழே இருப்பதால், சம்மதம் தெரிவிக்கும் தகைமை இல்லாத, வயது குறைந்த சிறுமியுடன் பாலியலுறவு வைத்துக் கொள்வதைத் தண்டனைக்குரிய குற்றமாக பெரும்பாலான சட்ட அமைப்புகள் வரையறுத்துள்ளன. ஆகையினால், குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அந்த வயதிற்குட்பட்ட ஒரு சிறுமி, **வயது வந்ததொரு ஆணுடன்**, அதாவது இச்சட்டத்தால் எழுந்தமானமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ள 22 வயதுக்குட்பட்ட ஆணுடன் பாலியலுறவு கொள்ள 'சம்மதம்' வழங்க முடியும் என இச்சட்ட மசோதா முன்மொழிவதனால் இச்சட்ட மசோதா தவறானது. பாலியலுறவுக்கு சம்மதம் அளிக்கக் கூடிய தகைமைக்குரிய வயதாக 16 வயது என்றிருப்பதனை 14 வயது ஆகக் குறைக்கின்றமையாலும் இந்தச் சட்ட மசோதா தவறானது.

இந்தக் கொள்கை எவ்வாறு வகுக்கப்பட்டது என்பது பற்றி எங்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால், இது, இலங்கையில் சிறுமிகள் உட்பட வயது குறைந்த பிள்ளைகள் மீது பாலியல் துஷ்பிரயோகம் அதிகரித்து வருகின்ற யதார்த்தத்தினையும், சட்ட அமுலாக்கத்தின் படுமோசமான தோல்விகளையும் மிகத் தெளிவாகப் புறக்கணித்துள்ளது. இது, உண்மையில் சிறுவர் பாலியல் துஷ்பிரயோகத்தினை நெறிமுறையாக்குவதுடன், தண்டனையளிக்கப்படாத கலாச்சாரத்தையும் உருவாக்கியுள்ளது. 18 என்ற முதிர்ச்சியடைந்த வயதை அடையாதவர், பெற்றோரின் பாதுகாவலில் இருந்து விடுவித்தல், மருத்துவரீதியானவற்றிற்கு ஒப்புதல் அளிக்கும் தகைமை, என்பவற்றுடன், தற்போது, சட்டபூர்வமாக வேலை செய்தல் போன்ற பிற செயல்களுக்கான தகைமையைப் பெறும் வயதுடன் இணங்கிப் போவதனால், 1995 ஆம் ஆண்டின், சட்டத் திருத்தங்களில் 16 என்ற வயதெல்லை, பாலியலுறவுக்கு சம்மதமளிக்கக் கூடிய வயதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. இந்த வயது சட்ட மற்றும் மருத்துவத் துறைகளின் அடிப்படையிலும் பொருத்தமானதாகக் கருதப்படுகிறது. ஒப்புதலுடன் பாலியலுறவினை வைத்துக் கொள்வதற்கான பொருத்தமான வயதாக 16 வயது என்பது உலகளவில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாலியல் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் சுரண்டலில் இருந்து சிறுமிகளை (உதாரணமாக, வயது குறைந்த சிறுமிகளுடன் பாலியலுறவு கொள்ளல்) பாதுகாப்பதற்காக பல நியாயாதிக்கங்கள், நியதிச்சட்ட பாலியல் பலாத்காரம் தொடர்பான சட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தப்படுத்தியுள்ளன. இத்தகைய துஷ்பிரயோகம் மகப்பேற்று உரிமைகள் மற்றும் ஆரோக்கியம் உட்பட அவர்களது ஆரோக்கியத்திலும் மற்றும் பொதுவான வளர்ச்சியிலும் கடுமையான தாக்கங்களை ஏற்படுத்துகிறது. பருவ வயதுக் கர்ப்பம் காரணமாக அவர்கள் பாடசாலையிலிருந்து விலக நேரிடுவதுடன், எச்.ஐ.வி உள்ளிட்ட STD -பாலியல் தொற்றுகளுக்கு உள்ளாகும் அபாயமும் காணப்படுகிறது.

சிறுவர் மீதான பாலியல் துஷ்பிரயோகம் இந்த நாட்டில் அதிகம் என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. தற்போதுள்ள சட்டத்தை வலுப்படுத்துவதும், பாலியல் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் சுரண்டல்களில் இருந்து சிறுவர்களைப் பாதுகாப்பதும் சவாலாக இருக்கும் இந்த நேரத்தில், தண்டனைச் சட்ட திருத்தமாக இந்த மசோதா முன்வைக்கப்படுவது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. சிறுமிகளின் சம்மதத்தின் வயதை 14 ஆக குறைத்து, 22 வயதுக்குட்பட்ட ஆண் குற்றவாளிகளுக்கு இடைநீக்கம் செய்யப்பட்ட தண்டனைகளை வழங்குவதன் மூலம் இத்தகைய துஷ்பிரயோகத்திற்கு தண்டனையிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்படுவதை ஊக்குவிக்கும் விதமான இந்த முன்மொழிவு, ஏதோ நோக்கிற்காக, எழுந்தமானமாக கொள்கைகளை உருவாக்கும் நடைமுறையைத் தெளிவாகச்

சுட்டிக்காட்டுகிறது. பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளுக்கு எதிரான வன்முறைகள் தொடர்பான பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய மற்றும் பயனுள்ள வகையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடிய ஒத்திசைவான நிலையான சட்டம் மற்றும் கொள்கைத் திருத்தமே நமக்குத் தேவை.

2. இந்த மசோதா மிகவும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்ட, முன்மொழியப்பட்ட பால்நிலை வல்லமையாக்கல் சட்டம் மற்றும் பெண்கள் மீதான தேசியக் கொள்கை என்பவற்றின் கீழ் பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளின் மனித உரிமைகளைப் பாதுகாத்தல் என்ற தேசியக் கொள்கையுடன் மிகத் தெளிவாக முரண்படுகிறது. பெண்கள் மற்றும் சிறுவர் உரிமைகளை நிலைநாட்டுவதற்கும், பெண்கள் உரிமைகளுக்கான சமவாயம், (CEDAW) மற்றும் சிறுவர் உரிமைகளுக்கான சமவாயம் (CRC) ஆகியவற்றை நிலைநாட்டவும், சர்வதேச சட்டத்தின் கீழ், இலங்கைக்கு கடப்பாடுகள் உண்டு. இலங்கை அரசாங்கம் CEDAW இன் கண்காணிப்புக் குழுவிற்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதுடன், அதன் அடுத்த அறிக்கையை தற்போது தயாரித்து வருகிறது. அந்த சமவாயம் மற்றும் CRC இன் கீழ் உள்ள கடப்பாடுகளை மீறும் இந்த அசாதாரணமான கொள்கை மற்றும் சட்டத் திருத்தத்தை இலங்கை அரசாங்கம் எவ்வாறு விளக்கப் போகிறது?

3. தற்போது, பெண்கள் மற்றும் சிறுமிகளைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்வதை உள்ளடக்கிய பிரிவு 363 இல், ஆண்களைப் பாலியல் பலாத்காரம் செய்வதனையும் உள்ளடக்கி திருத்த மசோதா முன்மொழிகிறது. 1995 இல் தண்டனைச் சட்டம் திருத்தப்பட்டபோது, ஒரு பெண் அல்லது பெண் குழந்தைக்கு எதிராக ஒரு ஆண் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் நிகழ்த்தும் பாலியல் குற்றமானது பாலியல் பலாத்காரம் என்ற விளக்கம் சில மாற்றங்களுடன் தொடர்ந்தும் தக்கவைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆண் மீதான பாலியல் பலாத்காரக் குற்றமானது "பாரதூரமான பாலியல் துஷ்பிரயோகம்" என்ற பால்நிலை-நடுநிலையான குற்றத்தில் சேர்க்கப்பட்டது. இது ஆண்கள் மற்றும் பெண்கள், ஆண் மற்றும் பெண் சிறுவர்களுக்கு எதிரான அனைத்து வகையான பாலியல் வன்முறைச் செயல்களையும் உள்ளடக்கியது.

தண்டனைச் சட்டக் கோவையில் உள்ள தற்போதைய சட்டத்தில் ஆண்மீதான பாலியல் பலாத்காரம் ஒரு தனித்துவமான குற்றமாக இருக்க முடியும் என்பதை நாங்கள் அங்கீகரிக்கிறோம். இருப்பினும், முன்மொழியப்பட்ட திருத்தமானது, பெண்களுக்குக் கண்டிப்பாகப் பொருந்தும் குற்றவியல் சட்டத்தின் தற்போதைய பிரிவு 363 இன் விதிகளில் எதிர்மறையான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் தெளிவின்மையை உருவாக்குகிறது. எனவே, ஆண்களை விட வித்தியாசமான முறையில் பெண்கள் முகங்கொடுக்கின்ற குற்றத்தின் மீதான சட்டத்தின்

தனித்துவத்தைப் பேணுவதற்கு, தற்போதைய பிரிவு 363 இனை அவ்வாறே தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பாலியல் குற்றங்கள் தொடர்பான சட்டத்தையும் கொள்கையையும் மாற்றும் இந்த அவசர, எழுந்தமான, மற்றும் கண்டனத்திற்குரிய மசோதாவை திரும்பப் பெற வேண்டும் என்று நாங்கள் கோருகிறோம்.

மருத்துவம் மற்றும் சட்டம் உட்பட பல்வேறு மற்றும் தொடர்புடைய நிபுணர்களின் பங்கேற்புடன் கொள்கை உருவாக்கம் மற்றும் சட்டத் திருத்தத்தின் வெளிப்படையான மற்றும் ஆலோசனை செயல்முறையை நாங்கள் கோருகிறோம். இந்த விடயம் தொடர்பாக வேலை செய்கின்ற சிவில் சமூக அமைப்புகள் மற்றும் சேவை வழங்குநர்களையும் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை, சிறுவர் துஷ்பிரயோகம் மற்றும் பாலியல் வன்கொடுமை ஆகியவற்றின் இந்த மிக முக்கியமான பகுதியில் ஆதார அடிப்படையிலான மற்றும் நிலையான அணுகுமுறையை நாங்கள் கோருகிறோம்.

2024 පෙබරවාරි මස 13 වැනි දින ප්‍රකාශයට පත් කරන ලද දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය (363 සහ 364 වගන්තිය - 19 පරිච්ඡේදය) සංශෝධනය කිරීමේ පනත් කෙටුම්පත

<u>සිවිල් සමාජ සාමාජිකයන්ගේ ඉල්ලීම</u>

1990 දශකයේ සිට මේ දක්වා ස්ත්‍රීන්ට සහ ගැහැණු ළමුන්ට එරෙහි හිංසනය සම්බන්ධයෙන් පුළුල් ලෙස ක්‍රියා කළ ස්ත්‍රී-පුරුෂ සමාජභාවීය සමානතාවය වෙනුවෙන් පෙනී සිටින ක්‍රියාකාරීන්, විද්වතුන් සහ වෘත්තිකයන් ඇතුළු සිවිල් සමාජයට අයත් පහත අත්සන් සහිත අයවන අපි ස්ත්‍රී දූෂණය පිළිබඳ නීතිය වෙනස් කිරීම උදෙසා ඉදිරිපත් වී තිබෙන සංශෝධන කෙටුම්පත පිළිබඳව අපගේ දැඩි විරෝධය ප්‍රකාශ කරමු. මෙම පනත් කෙටුම්පත වහා ඉල්ලා අස්කර ගන්නා ලෙස අපි ඉල්ලා සිටිමු.

මෙම පනත් කෙටුම්පත ඉල්ලා අස්කර ගත යුත්තේ පහත හේතූන් ප්‍රකාරව ය:

1. මෙරට අපරාධ නීතිය මගින් ලිංගික කටයුතු සඳහා එකගත්වය ලබා දීමට හැකියාවක් නොමැති යැයි සැලකෙන බාල වයස්කාර දැරියකගේ ''කැමැත්ත'' යන මූලධර්මය සම්පූර්ණයෙන් වරදවා වටහා ගැනීම සහ වැරදි ලෙස අර්ථකථනය කිරීම.

   1995 දී සංශෝධිත දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය මඟින් වයස අවුරුදු 18 ට අඩු බාල වයස්කරුවෙකුගේ ලිංගිකව එක්වීම සඳහා කැමැත්ත ලබා දීමේ හැකියාවේ වයස් සීමාව ලෙස වයස අවුරුදු 16 දක්වා අඩු කර ඇත. "ව්‍යවස්ථාපිත ස්ත්‍රී දූෂණය" යන වරද බොහෝ නීති පද්ධතීන් තුළ නිර්වචනය කර ඇත්තේ එම දැරිය අදාළ නිර්වචනය කළ වයස් සීමාවට වඩා පහළින් සිටින නිසා කැමැත්ත ප්‍රකාශ කිරීමේ හැකියාවක් නොමැති බාලවයස්කාර දැරියක් සමඟ ලිංගිකව හැසිරීම සාපරාධී වරදක් ලෙස ය. එනයින් මෙම පනත් කෙටුම්පතේ අත්තනෝමතික ලෙස අවුරුදු 22 ලෙස සඳහන් කර ඇති වයසට අඩු නමුත් වැඩිහිටි පිරිමියෙකු සමඟ ලිංගිකව එක්වීමට එම වයසට අඩු ගැහැණු ළමයෙකුට ''අවසර'' ලබා දිය හැකි යැයි යෝජනා කරන මෙම කෙටුම්පත වැරදි ය. තව ද මෙම කෙටුම්පත තවත් අතකින් වැරදි වන්නේ අවුරුදු 16 සිට අවුරුදු 14 දක්වා ලිංගිකව එක්වීමට කැමැත්ත පළ කිරීමේ හැකියාව ඇති වයස පහළ දැමීම සිදුව ඇති නිසා ය.

මෙම ප්‍රතිපත්තිය සකස් කළේ කෙසේදැයි අපි නොදනිමු. කෙසේ වුව ද එමගින් ගැහැණු ළමයින් ඇතුළු බාලවයස්කාර ළමයින්ට එරෙහිව සිදුවන ලිංගික අපයෝජනයන්හි ඉහළ සංඛ්‍යාත්මක අගය මෙන් ම එහිදී නීතිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ඇති සාර්ථක අසාර්ථකත්වය පිළිබඳ ශ්‍රී ලංකාවේ තත්කාලීන යථාර්ථය පැහැදිලිව ම නොසලකා හරියි. මෙය සත්‍ය වශයෙන් ම ළමා ලිංගික අපයෝජන සඳහා දණ්ඩමුක්තිය මෙන් ම සුජාතභාවය ලබා දීමේ සංස්කෘතියක් නිර්මාණය කර තිබේ. බාල වයස්කරුවෙකුට ලිංගිකව එකතුවීමට කැමැත්ත ලබා දීමේ වයස් සීමාව අවුරුදු 16 ලෙස 1995 දී පිළිගන්නා ලදී. ඊට හේතුව වෙන්නේ එය වයස අවුරුදු 18 ට අඩු බාල වයස්කරුවෙකු දෙමව්පියන්ගේ භාරකාරත්වයෙන් නිදහස් කිරීම, වෛද්‍ය ප්‍රතිකාර සඳහා කැමැත්ත ලබා දීමේ හැකියාව සහ වර්තමානය වනවිට නීත්‍යානුකූලව රැකියාවක නිරත වීම වැනි වෙනත් ක්‍රියා සඳහා හැකියාව ලබා ගන්නා වයසට අනුකූලවන බැවිනි. මෙම වයස නීතිමය සහ වෛද්‍ය ක්ෂේත්‍රයන්හිදී ද අදාළ යැයි සැලකේ. වයස අවුරුදු 16 සිය කැමැත්ත ඇතිව ලිංගිකව

එක්වීමට සුදුසු වයසක් වශයෙන් බොහෝ අප්රිකානු හා ආසියානු රටවල් ඇතුළුව ගෝලීය වශයෙන් ද පිළිගෙන ඇත.

ගැහැණු ළමයින්ට අදාළ ව්‍යවස්ථාපිත දූෂණය (එනම් බාලවයස්කාර ගැහැණු ළමයින් සමඟ ලිංගිකව හැසිරීම) පිළිබඳ නීති බොහෝ අධිකරණ බල ප්‍රදේශවල හඳුන්වා දී ඇත්තේ ඔවුන් ලිංගික අපයෝජනයෙන් සහ සූරාකෑමෙන් ආරක්ෂා කිරීම සඳහා ය. එවැනි අපයෝජන ප්‍රජනක අයිතිවාසිකම් සහ සෞඛ්‍යය, මෙන් ම පොදුවේ සංවර්ධනය ඇතුළුව ඔවුන්ගේ සෞඛ්‍යය කෙරෙහි බරපතල බලපෑම් ඇති කරයි. මෙනිසා ම නව යොවුන් වියේ ගැබ් ගැනීම් හේතුවෙන් පාසල් හැර යාමේ අවදානම සහ HIV ඇතුළු ලිංගාශ්‍රිත රෝග වැළඳීමේ අවදානම ද පවතී.

ළමයින්ට එරෙහි ලිංගික අපචාර මෙරට තුළ බහුලව සිදුවන බව අපි දනිමු. පවතින නීතිය ක්‍රියාත්මක වීම ශක්තිමත් කොට ළමයින් ලිංගික අපයෝජනයෙන් හා සූරාකෑමෙන් ආරක්ෂා කර ගැනීම අභියෝගයක් වී ඇති මෙවන් මොහොතක දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයට සංශෝධනයක් ලෙස මෙම පනත් කෙටුම්පත ඉදිරිපත් කිරීම ඇත්තෙන් ම පුදුම සහගත ය. ගැහැණු ළමයින්ගේ ලිංගිකව එක්වීම සඳහා කැමැත්ත ලබා දීමේ වයස අවුරුදු 14 දක්වා පහත දැමීමෙන් සහ වයස අවුරුදු 22 ට අඩු පිරිමි අපරාධකරුවන්ට අත්හිටවූ සිරදඬුවම් ලබා දීමෙන් එවැනි අපයෝජනයන් සඳහා දණ්ඩමුක්තිය දිරිමත් කරන ආකාරය පැහැදිලිව ම යම්කිසි න්‍යාය පත්‍රවලට අනුකූලව ම යාවත්කාලීන ප්‍රතිපත්ති සැකසීමේ භාවිතයේ වර්ධනයක් පෙන්නුම් කරයි. එහෙත් ඇත්තෙන් ම අපට අවශ්‍ය වන්නේ කාන්තාවන්ට සහ ගැහැණු ළමයින්ට එරෙහි ප්‍රචණ්ඩත්වයට අදාළ ගැටළු ආමන්ත්‍රණයට සහ බලපෑම් කිරීමට මෙන් ම අදාළ ගැටළු විසඳීමට හැකි සංගත, ස්ථාවර නීතියක් සහ ප්‍රතිපත්ති ප්‍රතිසංස්කරණයකි.

2. මෙම පනත් කෙටුම්පත පොදුජනයා අතර ප්‍රසිද්ධියට පත් යෝජිත ස්ත්‍රී පුරුෂ සමාජභාවය සවිබල ගැන්වීමේ නීතිය සහ කාන්තාවන් පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය තුළින් කාන්තාවන්ගේ සහ ගැහැණු ළමයින්ගේ මානව හිමිකම් ආරක්ෂා කිරීමේ ජාතික ප්‍රතිපත්තිවලට පැහැදිලිව ම පටහැනි ය. ශ්‍රී ලංකාව ජාත්‍යන්තර නීතිය යටතේ කාන්තා සහ ළමා අයිතිවාසිකම් ආරක්ෂා කිරීමට සහ කාන්තා අයිතිවාසිකම් සම්මුතියට (CEDAW) සහ ළමා අයිතිවාසිකම් සම්මුතියට (CRC) අනුනුකූල වීමට නෛතිකව බැඳී සිටී.

ශ්‍රී ලංකා රජයට CEDAW හි අධීක්ෂණ කමිටුවට මේ සම්බන්ධව වාර්තා කිරීමට සිදුවනු ඇති අතර මේ වන විටත් එහි මීළඟ වාර්තාව කෙටුම්පත් කරමින් පවතී. එනයින් අදාළ සම්මුතිය සහ CRC යටතේ ඇති ඊට කැපවීම් කඩ කරන මෙම අසාමාන්‍ය ප්‍රතිපත්ති සහ නීති ප්‍රතිසංස්කරණ වෙනස් කිරීම සම්බන්ධව ශ්‍රී ලංකා රජය ඔවුනට පැහැදිලි කරන්නේ කෙසේ ද ?

3. දැනට කාන්තාවන් සහ ගැහැණු ළමයින් දූෂණය කිරීම ආවරණයවන 363 වගන්තිය ට පුරුෂ දූෂණය ද ඇතුළත් කොට සංශෝධනය කිරීමට පනත් කෙටුම්පත යෝජනා කරයි. 1995 දී දණ්ඩ නීති සංග්‍රහය සංශෝධනය කරන විට, ස්ත්‍රී දූෂණය යනු ස්ත්‍රියකට හෝ ගැහැණු ළමයෙකුට එරෙහිව පිරිමියෙකු විසින් නිශ්චිත ආකාරයකින් සිදු කරන ලද ලිංගික අපරාධයක් ලෙස යම් සංශෝධන සහිතව රඳවා තබා ගන්නා ලදී. පුරුෂයෙකුව දූෂණය යන වරද, පිරිමින්ට සහ කාන්තාවන්ට, ගැහැණු ළමයින්ට සහ පිරිමි ළමයින්ට එරෙහි අනෙකුත් සියලු ම ලිංගික ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා ආවරණය වන "බරපතල ලිංගික අපයෝජන" යනුවෙන් ස්ත්‍රී-පුරුෂ සමාජභාවය මධ්‍යස්ථ (එනම් මෙහිදී කවුරුන් අතින් අදාළ දූෂණය සිදුවනවා ද යන්න අදාළ

නොකරගෙන) වරදක් යන ගණයට ඇතුළත් කර ඇත. දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ දැනට පවතින නීතිය තුළ ද පිරිමි දූෂණය පැහැදිලි වරදක් විය හැකි බව අපි හඳුනා ගනිමු. කෙසේ වෙතත්, යෝජිත සංශෝධනය කාන්තාවන්ට දැඩි ලෙස අදාළ වන දණ්ඩ නීති සංග්‍රහයේ වත්මන් 363 වගන්තියේ විධිවිධානවලට අහිතකර ලෙස බලපාන අපැහැදිලි බවක් ඇති කරයි. පිරිමින්ට වඩා වෙනස් ආකාරයකින් කාන්තාවන් අත්විඳින අපරාධයක් සම්බන්ධයෙන් නීතියේ නිශ්චිතභාවය පවත්වා ගැනීම සඳහා, අපි දැනට පවතින 363 වගන්තිය පැහැදිලිව ම රඳවා ගත යුතු ය.

ලිංගික අපරාධ පිළිබඳ නීතිය සහ ප්‍රතිපත්තිය වෙනස් කරන මෙම හදිසි යාවත්කාර්ය සහ බේදජනක පනත් කෙටුම්පත ඉල්ලා අස්කර ගන්නා ලෙස අපි ඉල්ලා සිටිමු.

තව ද අපි වෛද්‍ය සහ නීතිය ඇතුළු විවිධ උචිත වෘත්තිකයන්ගේ සහභාගීත්වයෙන් යුතු ප්‍රතිසංස්කරණයේ විනිවිදභාවය සහ උපදේශන ක්‍රියාවලියක් සහිත ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයක් සහ නීති ප්‍රතිසංස්කරණ ඉල්ලා සිටිමු. එසේ ම මෙම ක්ෂේත්‍ර තුළ ක්‍රියාකරන සිවිල් සමාජ ආයතන සහ සේවා සපයන්නන් ගේ අනුදැනුම ලබා ගැනීම මෙහිදී සිදු කළ යුතු ය. කාන්තා හිංසනය, ළමා අපචාර සහ ලිංගික හිංසනය සම්බන්ධයෙන් ඉතා තීරණාත්මක මෙම ක්ෂේත්‍රය තුළ සාක්ෂි පදනම් මත පදනම් සහ ස්ථාවර ප්‍රවේශයක් අපි ඉල්ලා සිටිමු.

Signatories

1. Prof. Savitri Goonesekere
2. Prof. Camena Guneratne
3. Prof. Deepika Udugama
4. Prof. Gameela Samarasinghe
5. Prof. Neloufer de Mel
6. Prof. Piyanjali de Zoysa
7. Prof Sitralega Maunaguru
8. Dr. Mario Gomez
9. Dr. N. Ravichandran.
10. Dr. Ramani Jayasundera
11. Dr. Ruvan Kottegoda
12. Dr. Sakuntala Kadirgamar
13. Dr. Sepali Kottegoda
14. Dr. Thiloma Munasinghe
15. A.A. Shammi Ishara Amarakoon
16. A.R. Ahamed Nafais PCA
17. Alakurasan Mathan
18. Anberiya Haniffa
19. Aneesa Firthous
20. Ann Jabbar
21. Annie Kurien
22. Anushaya Collure
23. Anushka Opatha
24. Ashika Gunasena
25. Ashila Dandeniya
26. B.Gowthaman
27. B.W.Gunasekara
28. Badra Wickcramasinghe
29. Barani Imasha
30. Bhavani Fonseka (AAL)
31. C. Giaksha Antony
32. Ermiza Tegal (AAL)
33. Evangeline de Silva
34. Fr. Jeevantha Peiris
35. Fuhathu
36. G Rifa Mohamad Musthaffa
37. Girty Gamage
38. Gunawathie Hewagallage
39. Hafsah Muheed
40. Hans Billimoria
41. Harry Fernando
42. Hasanah Cegu Isadeen (AAL)
43. Hiran Fernando
44. I.L.Hashim
45. Ishani Ranasinghe
46. Jasintha Subasinghe
47. Jayani Wijeratne
48. Jayanthi Kuru-Utumpala

49. Jezima Ismail
50. Jithsara Yasangi Jayasinghe
51. K.A. Sanduni Rasangika Jayarathna
52. K. Armugam Asok
53. K. Nihal Ahamed
54. K. S. Ratnavale (AAL)
55. K. Sumi
56. K.Yogeswary
57. Kamani Jinadasa
58. Kandumani Lavakusara
59. Khyati Wikramanayake (AAL)
60. Kumari Idamegama
61. Kumuduni Perera
62. L.W.R. Wickramasinghe
63. Laveena Hasanthi
64. Lalith Wijeratne
65. Leila Udayar
66. M.Dinithi Nuwandi Nisansa
67. M. I Uthumalebbe
68. M. I. Riyal
69. M. I. Riyal
70. M. Nashan
71. M.P.M.Mustaffa
72. Madhulika Gunawardena
73. Mahaluxumi Kurushanthan
74. Manasha Peiris
75. Manel Jayasinghe
76. Marian Fernando
77. Marisa de Silva
78. Mazeena Ilyas
79. Melani Manel Perera
80. Menaka Lecamwasam (AAL)
81. Menasha VIhani Samaradiwakara
82. Mihirini Liyanage
83. Ms Jaleel RPO ISD
84. Muttulingam Periyasamy
85. N.Gayathiry
86. Nadaraja Sumanthy
87. Nadarajah Sukirtharaj
88. Nadeera Wijeratne
89. Naheshwaran Mireka
90. Namashya Ratnayake (AAL)
91. Nelun Gunasekera
92. Nilmini Nonis
93. Nirupa Fernando
94. P. Manoranjini,
95. P.Muthulingam
96. Palitha Thenuwara
97. Prabath Sapukotange
98. Prabodhini Munasinghe (AAL)
99. Priskila Arulpragasam
100. Pubudini Sewwandi Kaanthage
101. Rasika Deepani
102. Ravihari Ravendrkumar
103. Rev. Rajan Rohaan
104. Rosita Fernando
105. Ruki Fernando
106. Ruwani Rubasinghe
107. S.Nawas
108. Samitha Sugathimala
109. Sandali Dakshika Kandambi
110. Sisini Sandeepani Pieris
111. Shafinaz Hassendeen
112. Shamila Rathnasooriya
113. Shani Asokan
114. Shannon Hardy
115. Sudeepa Gunaratne
116. Shanuki de Alwis
117. Sharanya Sekaram
118. Shelani Palihawadana
119. Shiranee Mills
120. Suhanya Joseph de Saram
121. Shirani Cooray
122. Shreen Abdul Saroor
123. Shyamala Gomez
124. Shyamali Ranaraja (AAL)
125. Sonali Gunasekera
126. Sr. Deepa Fernando
127. Sr. Shamani Kuruppuarachchi
128. Sr. Shiromi Fernando
129. Sr. Sumalki Peiris
130. Sriyani Pathirane
131. Stella Phillip
132. Subathra Yogasingham
133. Suhashana Wijayaratna
134. Sumaya Gunawardena
135. Taahira Lafir (AAL)
136. Tarangee Mutucumarana (AAL)

137. Tharanga de Silva
138. Udaya Kalupathirana.
139. Vanamali Galappatti
140. Vanie Simon
141. Vasuki Jeyasankar
142. Vasuky Rajendra
143. Velusamy Weerasingham
144. Visaka Dharmadasa
145. Visakha Tillekeratne
146. Vithursha Kamaleswaran
147. Viola Perera
148. Widya Kumarasinghe
149. Z. M. Nashan
150. Zainab Ibrahim

Organizations

1. Affected Women's Forum
2. AHAM Humanitarian Resource Center, Trincomalee
3. Ampara District Women's Network, Ampara
4. Amplifying Impact
5. Association of War Affected Women
6. Athwela Center for Survivors
7. Batticaloa District "Aruvi" Women's Network, Batticaloa
8. Best of Young Organisation, Nintavur
9. Centre for Equality and Justice
10. Center for Humanitarian and Integrated Development, Mullaitivu
11. Centre for Human Rights and Development
12. Centre for Social Concerns
13. Centre for Women's Research
14. Chrysalis
15. Civil Rights AMAYAM, Batticaloa
16. D. R. F, Akkraipattu
17. Delete Nothing
18. Economical and Community Development Organization, Mullaitivu
19. E Wing Independent Center for Empowering Women and Children
20. Everystory Lanka
21. Family Planning Association of Sri Lanka
22. Forum for Affected Families, Mannar
23. Foundation for Innovative Social Development
24. Gami Kantha Peramuna
25. GREEN CARE, Sri Lanka
26. Human Elevation Organisation
27. Independent Social Development Centre, Malihaikaadu
28. INFORM Human Rights Documentation Centre
29. International Centre for Ethnic Studies
30. Islamic Women's Association for Research and Empowerment
31. Jaffna Island Women's Network, Jaffna
32. Law and Human Rights Center, Jaffna
33. Mannar Women's Development Federation
34. Mannar Social and Economical Development Organization, Mannar
35. MONLAR
36. Movement of Christian Women's Voice
37. Muslim Women's Research and Action Forum

38. National Ethnic Unity Foundation
39. North East Coordinating Committee, SriLanka
40. North East Women's Collective, SriLanka
41. Organization for People for Justice, Vavuniya
42. People's Collective for Climate Justice, Batticaloa
43. Samathai Feminists Collective, Batticaloa
44. Stand Up Movement Lanka
45. Trincomalee District Women's Network, Trincomalee
46. Valikamam North Resource Center, Jaffna
47. Vikalpani National Women's Federation
48. VSF, Mavadippalli.
49. Women's Action Network
50. Women's Development Foundation
51. Women's Development Innovators
52. Women’s Education and Research Centre
53. Women Life and Rights Association, Kilinochchi
54. Working Women's Front.
55. Youth Advocacy Network Sri Lanka